

QUASI-ODA AL MEDITERRANI

A Josep Albi

PERQUÈ ALS NOSTRES DITS DEIXES UNA BRUSCA
cendra de regulars periples;
perquè el teu blau allarga
les capvesprades fins a fer-les dolces
de violins i tela;
perquè al teu fons encara guardes
senyals del pànic mut que varen viure
les teues terres
quan nasqué Citerea,
la fràgil, calipígia,
dansable Citerea;
perquè la teua escuma
arrossega un vell semen
de déus, imprescriptible,
oh mar,
mar meu i del llinatge meu
i del llinatge de la meua veu,
oh mar,
puc sentir-me a la teua vora
etern i còmode,

i perdut el pit entre
els teus vents, i ordenades
les venes al teu ritme,
i amb els llibres que tracten
dels teus peixos il·lustres...

Em repose en aqueixa
elegia de segles
desclavada, com un udol, de l'orla
de nobles vegetals i cementeris
(Valéry sòrdid!) que t'envolta:
l'elegia conforme,
esllanguida a les planes
dels ancians baedekers!
És confortant saber com s'avorreixen
—igual que jo— els teus arcàngels arqueòlegs
per l'únic propileu certíssim,
ton propileu de cuixes
banyistes, d'altres cuixes
assaltades pel tedi periòdic
de l'estiu...

¿Elegia?

¿Columnes?

¿O potser —llotges de la teua eurítmia
(quina estranya paraula!)— torsos?

Això mateix, sí: torsos!

Estàtues!

Algunes

es podriren, segueixen

podrint-se lentament, sota una molsa
de turistes sense ulls, devoradora,
o s'oxiden, s'oxiden de diumenge
en els museus, en aquests tèrbols
museus on diu que volen
embalsamar miracles, polsos,
presències,
en fitxes erudites.

No tots, però: que encara en queden
—és clar, de torsos—,
decorats amb bufandes de congres i de somni,
amb anelles de lluna,
rajant-los sort d'ocells per llurs monyons sagaços:
te'n queden, i es plantegen
dins la teua aigua, encara,
oh mar,

*mar meu, pare del meu
llinatge i de la meua veu,
oh mar,*

i tu els ceneixes
els teus braços madurs, i els omplis
l'esquena de petxines i epitafis.
I ells sens dubte es desperten
quan pels racons badallen
tos nàufrags increïbles
(aquells que van voler-te
gravar sobre la panxa
un nom amat), o quan les teues
sirenes jubilades s'enrogallen

desmentint a esgarips, a flastomies,
llur —ai!— irrevocable menopausa.
(Ser estàtua és trist, potser: ser-ho una mica,
una mica només, suposa
un sobtat avantatge,
tendre, de lleure literari).

I tens, a més, les veles.
Les teues veles, ribes
on descobrim la galta
rotunda del matí! Compleixen
les teues veles
llur vocació d'ales o de pètals o d'ungles,
i romanen. Les teues veles sempre
noves, purament noves,
ratllant l'estesa
plenitud de les hores;
les teues veles llisquen
—oh mar,
mar meu
i de ma sang i de ma veu
de sang, oh mar—,
llisquen no sobre tu, ans sobre
mi, sobre l'àrdua saliva
de les meues mil gèneres,
sobre maquetes
de cels, sobre alfabets notables,
sobre espills rebutjats per minyons de terrissa
lassos ja de jugar el paper de narcisos.

Et són fidels les veles,
com silencis de lluny covats en les axilles
de la teua claror, d'aqueixa
casta claror que inventes tots els dies
per tapar-nos la llengua i la memòria.
¿No porte jo una vela en cada muscle?

Però em guanya també la teua mà olorosa
a veritat, a fama i a nuesa,
i se m'enganxa en els cabells: la sàvia
mà teua que desplega les mateixes
malenconies d'arribada
per tavernes i alcoves;
que s'aprima, fregant-los,
entre els carrers de poble
on hi ha les penèlopes pansides
que resen per llurs hòmens,
aventurers de pesca o romiatge.
La teua mà de còmplices gavines,
oh mar,
mar meu
i de ma carn i de ma veu
de carn, oh mar,
la teua mà que a penes
coneix l'empenta
dels adéus embalats en mocadors o amb ànsia,
que fan els comiats insuportables!
Car la rosa dels vents, tan seriosa,
creix silvestre en els pals, entre les xàrcies,

per les solapes mortes, a l'orella.
Flor de negoci i platja,
en marcir-se recita
que en tu no hi ha més que un camí, el de tornada;
que allà on s'hi vaja dels teus màrgens,
és el punt del retorn, de la lloança,
puntual i domèstic.

D'aquest terrat estant, front a tu, amb la mirada
i amb el cor descendits a la teua cadència,
oh mar,
sent com se'm corrobora l'ànima i la butaca.
¿Qui diu que navegar és necessari?
Heus ací que m'encontre
deixatat, inexacte,
alegrement inútil,
enmig d'un fris de murtes i centaures,
enmig d'un tòpic lleu, indefugible.
Ulisses! Sòcrates! Etcètera!

Ta salabor em redimeix, em dobla:
ta salabor de vers inacabat, perenne!